

ката си назадъ. Сега се виждаше, че палцитъ на краката му бѣха съ олющени отъ камънитъ нокти, а кожата по гърба му изглеждаше черна като катраникъ. До него лежеше бѣлото тѣло на Полито, и кожата на неговия грѣбъ едва почваше да се зачервява. Цѣлата снага на това момче приличаше на млѣчна, а на главата му блестяха руси коси, равно подстригани и направени като китка надъ челото. Полито сѣщо се просна по коремъ върху пѣсѣка, но изведнажъ извика и потрѣпна отъ горещината подъ себе си. Неговата нѣжна кожа не бѣше сигурно привикнала на силно напечения пѣсѣкъ и затова всѣко допиране до пѣсѣка го караше да потрѣпва като опаренъ.

Като се намѣсти добре до приятеля си, Полито продължи да разказва на смаяния Порчо за морето, гдето е билъ, за голѣмитъ параходи, на които е пжтувалъ съ баща си, и накрая завърши съ нѣкаква нескрита гордостъ:

— Ти не си виджалъ голѣми параходи, нали?

— Че откъде да ги видя?

— Да, ти си едно просто момче, наистина, но азъ, ако искамъ, мога да пжтувамъ накждето си щя и мога да видя всѣкакви хора.

Порчо мълчаливо го слушаше и отвреме навреме се заглеждаше въ нѣкоя мравка, която полека пълзѣше по кожата на ржката му. Полито се обърна настрана и продължи да разказва за непознатитъ земи, по които може да пжтува нѣкога, разказва за чернокожитъ, за които е челъ въ своитъ книжки и за ония голѣми крокодили, които гълтали цѣли човѣци. Порчо изведнажъ го погледна:

— Какво каза?

— Говоря ти за крокодилитъ и чернитъ хора. О, тия хора имали халки по носовѣтъ си, имали гривни по краката и ходѣли винаги голи. Крокодилитъ много обичали чернокожитъ и затова гълтали всѣки день по единъ. Моя баща ми обеща, като стана голѣмъ, да ми купи единъ такъвъ параходъ и съ него да пжтувамъ по всички морета. А нѣкои отъ чернокожитъ имали такива голѣми бърни, че само въ долната могла да се сложи цѣла една паница.

Порчо сега вече подскочи и почна да примигва отъ смаяване:

— Цѣла паница на устата му?... Да не си слънчасало, момче?

Но Полито спокойно обърна глава настрана и отсѣче:

— Колко е жалко, че ти си толкова просто селянче!...

Настъпи мълчание. Надъ ржката прелитаха гълъби. Дветъ момчета продължаваха да мълчатъ, като отвреме навреме Полито си спомняше за нѣкои нѣща, които

